

Ασκητές μέσα στον κόσμο: Άγιος Ιωάννης ο νέος ελεήμων

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 28 Νοεμβρίου, 2018

Ο τιμώμενος ως Άγιος τοπικός από τούς Ποντίους, π. Ιωάννης Τριανταφυλλίδης[1] γεννήθηκε στις 10 Φεβρουαρίου 1836 στο χωριό Λωρία (Μούζενα) του νομού Τραπεζούντος, από εύλαβεις γονείς τον Τριαντάφυλλο και την Κυριακή. Έπειδή δέν υπήρχε σχολείο στην πατρίδα του έμαθε από έναν έγγραμματο τά κοινά γράμματα σέ έξι μήνες, όντας πολύ εύφυής.

Σέ ηλικία δεκατεσσάρων έτών έμεινε όρφανός από πατέρα γι' αυτό αναγκάστηκε πρός έξεύρεση έργασίας νά ξενιτευθῆ στά παράλια του Πόντου, όπου έργαζόταν τον χειμώνα σέ άρτοποιείο και τό καλοκαίρι σέ γεωργικές έργασίες. Ένυμφεύθη δέκα έπτά έτών κάποια σεμνή και εύλαβῆ νέα, όνόματι Έλένη, μέ την όποία απέκτησε έναν υίο και θυγατέρες.

Κάποιο καλοκαίρι μέ την σύζυγό του πήγαιναν στό χωριό του μέ τά πόδια. Στόν δρόμο τούς συνάντησαν τρεῖς Άγγελοι μέ μορφή ανθρώπων. Προπορευόταν ό Ιωάννης. Τόν κοίταξαν προσεκτικά οι Άγγελοι αλλά δέν τουμίλησαν. Μετά συνάντησαν την σύζυγό του και ό ένας της λέγει: «Οί χωριανοί σας περιμένουν νά γίνη ιερέας ό Ιωάννης. Αυτό είναι τό θέλημα του Θεού». Ο δεύτερος της εῖπε: «Μετά από τριάντα χρόνια θά άξιωθῆτε νά προσκυνήσετε τούς Αγίους Τόπους», και ό τρίτος: «Μετά την κοίμησή του θά συναριθμηθῆ μέ τούς Αγίους».

Η Έλένη έρώτησε μέ άπορία: «Πώς έσεῖς πού εῖστε άνθρωποι γνωρίζετε τό μέλλον, τί θά γίνει μετά από τριάντα χρόνια;». Απήντησαν: «Εμεῖς δέν εῖμαστε άνθρωποι αλλά Άγγελοι του Θεού και ἤρθαμε νά σᾶς προειδοποιήσουμε νά μήν άρνηθῆ ό Ιωάννης τό μυστήριο της Ίερωσύνης». Εκείνη μέ φόβο και συγκίνηση άπάντησε: «Άς γίνη τό θέλημα του Θεού».

Τό έτος 1870, σέ ηλικία τριάντα τεσσάρων έτών ό Ιωάννης προσκληθείς στό μέγιστον άξίωμα της Ίερωσύνης και κάνοντας ύπακοή στό θέλημα του Θεού, κατά την Αγγελική πρόρρηση, χειροτονήθηκε ιερέας από τον αείμνηστο Μητροπολίτη Χαλδίας Γερβάσιον. Τοποθετήθηκε έφημέριος στό χωριό πού γεννήθηκε και λειτουργούσε στις Έκκλησίες του άγίου Παντελεήμονος, της Ύπεραγίας Θεοτόκου και στό Μοναστήρι του άγίου Γεωργίου (Λερμούχου και Ζαντού). Άν και όλιγογράμματος, από τό ενδιαφέρον του και την εύφυΐαν του έμαθε πολύ καλά την τάξη των Άκολουθιών και τά της Ίερωσύνης από τούς μοναχούς του άγίου Γεωργίου Χουτουρά.

Είχε χάρισμα στην όμιλία. Όποιος μιλούσε μαζί του ένιωθε χαρά. Καί όταν εκήρυττε τον λόγο του Θεού, οί λόγοι του μετέδιδαν γλυκύτητα καί χάρη. Παρ' ότι δέν είχε σπουδάσει, ήταν σπουδαίος ιεροκήρυκας, γι' αυτό τον αποκαλούσαν «νέο Χρυσόστομο».

Ο π. Ίωάννης αφιερώθηκε μετά την χειροτονία του στό ποιμαντικό έργο καί προσπαθούσε νά εργάζεται την άρετή καί νά τηρή μέ ακρίβεια τίς έντολές του Θεού, ιδιαίτερα δέ την έλεημοσύνη. Μολονότι ήταν μέτριος από ύλικά άγαθά, έτρεφε τούς πεινασμένους, έντυνε τά φτωχά καί όρφανά καί φιλοξενούσε τούς ξένους στό σπίτι του. Τούς φτωχούς του χωριού τούς βοηθούσε νά πληρώνουν τούς φόρους. Για τό καλό του χωριού έκανε δρόμους, γέφυρες καί βρύσες.

Τό 1877 λόγω του ρωσσοτουρκικού πολέμου έπεσε πείνα. Ο π. Ίωάννης, ό καλός ποιμήν, φρόντισε νά μήν λείψουν τά βασικά είδη διατροφής. Έγραψε έπιστολές σέ γνωστούς του πλουσίους καί συγκέντρωσε τά άπαραίτητα τά όποια διένειμε στους φτωχούς καί έτσι σώθηκαν από την πείνα. Η άρετή καί οί φιλανθρωπίες του έγιναν γνωστές στην περιοχή του Πόντου καί οί άνθρωποι τον αποκαλούσαν «νέον έλεήμονα».

Ο πατήρ είχε τό χάρισμα νά συμφιλιώνη τούς άνθρωπους πού είχαν έχθρα μεταξύ τους. Ως ειρηνοποιός έγινε τό ειρηνοδικείο της ιερᾶς Μητροπόλεως. Όταν μεμονωμένα άτομα ή καί όλόκληρα χωριά πήγαιναν στόν Μητροπολίτη νά έκδικήσιν τίς διαφορές τους, αυτός τούς παρέπεμπε στόν π. Ίωάννη λέγοντας: «Πηγαίνετε σ' εκείνον. Θα σας συμβιβάσει επειδή είναι σοφός, έχει γλυκειά γλώσσα καί θεία χάρι».

Καί όντως τούς ειρήνευε. Έρχονταν σάν έχθροί ζητώντας έκδίκηση καί έφευγαν σάν άδελφοί αγαπημένοι. Ήταν έχθρός καί πολέμιος του μίσους, της έκδικήσεως καί των σκανδάλων, αλλά φίλος καί διδάσκαλος της αγάπης καί της ειρήνης.

Ο π. Ίωάννης είχε ένα έγγονάκι από την θυγατέρα του ή όποια πέθανε καί τό άφησε όρφανό. Όταν πήγαινε στό σχολείο, κάποια μέρα έκανε μιά άταξία καί ό δάσκαλος τό έδειρε μέ ραβδί καί μέ κλωτσιές. Μετά από λίγες μέρες τό όρφανό έγγονάκι πέθανε. Άλλοι συγγενείς καί ό πατέρας του παιδιού ήθελαν νά έκδικηθούν τον δάσκαλο καί νά τον σκοτώσουν. Ο π. Ίωάννης έκανε πολλή προσευχή. Στο δικαστήριο ζήτησε καί κατώρθωσε νά ειρηνεύσει τούς επαναστατημένους συγγενείς καί νά βγάλη από την φυλακή τον δάσκαλο. Ως παππούς του πεθαμένου όρφανού πόνεσε, αλλά ως μαθητής του Χριστού, ως κήρυκας της αγάπης, συγχώρησε καί αποφυλάκισε τον δάσκαλο.

Τό έτος 1900 μαζί μέ την πρεσβυτέρα του άξιώθηκαν νά προσκυνήσουν στόν Πανάγιο Τάφο, στόν Γολγοθά καί στά πανάγια προσκυνήματα των Αγίων Τόπων. Έμειναν έξι μήνες καί επέστρεψαν στό χωριό τους. Τό προσκύνημά τους έγινε τριάντα χρόνια μετά από την συνάντηση καί την πρόρρηση των Αγέλων.

Ἡ καλή πρεσβυτέρα Ἑλένη ἐκοιμήθη στίς 26-7- 1902. Ὁ π. Ἰωάννης, ἀφοῦ ἐπὶ τριά-
ντα τρία ἔτη ἐποίμανε θεαρέστως τό λογικό του ποίμνιο, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ στίς 13 Ἰ-
ουνίου 1903, ἡμέρα Παρασκευή, καί ἐτάφη στήν Ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος.
Ἐφυγε κατάφορτος ἀπό καλά ἔργα τά ὁποῖα τόν ἀκολουθοῦν, καί ἄφησε παραμυθία,
στήριγμα καί θησαυρό πολῦτιμο στούς πιστούς τό ἱερό του λείψανο.

Μετά τόν ἐνταφιασμό, μιά νύφη τοῦ π. Ἰωάννου εἶδε τό Ἅγιον Πνεῦμα ἐν εἶδει περι-
στεραῶς νά κατέρχεται στόν τάφο του.

Ὑστερα ἀπό τρία ἔτη, ὁ π. Ἰωάννης παρουσιάστηκε σέ ὄνειρο σέ μιά γυναῖκα ὀνόματι
Παναγίλα καί τῆς εἶπε νά κάνη μέ τόν ἀδελφό της τήν ἀνακομιδή τῶν λειψάνων του,
γεγονός πού πραγματοποιήθηκε στίς 7 Ὀκτωβρίου 1906 ὡς ἐξῆς: Ὄταν πῆγαν στό κοι-
μητήριο, εἶδαν τόν π. Ἰωάννη νά στέκεται ἐπάνω ἀπό τόν τάφο του μέ τήν ἱερατική
του στολή καί νά διαβάζη τό Εὐαγγέλιο. Τό πρόσωπό του ἔλαμπε σάν ἥλιος καί τούς
προέτρεψε νά σκάσουν. Εἶχαν μαζευτῆ πολλοί ἄνθρωποι, ἔβλεπαν τήν Παναγίλα νά
μιλάη ἀλλά δέν ἔβλεπαν μέ ποιόν μιλά καί τήν θεώρησαν γιά τρελλή.

Ὄταν βρῆκαν τά λείψανα τοῦ π. Ἰωάννου, εἶδαν τά δύο του χέρια νά εἶναι ἄφθορα.
Ἐκλαψαν ἀπό χαρά καί συγκίνηση, τά προσκύνησαν καί πληροφορήθηκαν γιά τήν ἀ-
γιότητά του δοξάζοντας τόν Θεό.

Τό γεγονός ἔγινε γρήγορα γνωστό στήν περιοχή τῆς Χαλδίας. Κάθε μέρα κατέφθαναν
πλήθη ἀνθρώπων, χωριά ὀλόκληρα μέ τούς ἱερεῖς, ἀκόμη καί Τοῦρκοι ἀγάδες, γιά νά
προσκυνήσουν τά ἅγια λείψανα φέρνοντας λάδια καί κεριά ὡς δῶρα στόν Ἅγιο. Ἐλε-
γαν οἱ Τοῦρκοι: «Αὐτός ὁ παπᾶζ ἐφέντης καί ζώντας ἅγιος ἦταν καί μετά τόν θάνατό
του φανερώθηκε περισσότερο. Ἄν τοῦ κτίσετε Ἐκκλησία καί ἐμεῖς θά προσφέρουμε».

Ἐγιναν τότε καί θαύματα. Πολλοί ἀσθενεῖς θεραπεύτηκαν. Κάποιος νέος εἴκοσι ἐτῶν
ἀπό τήν πόλη Μιχαήλοβα κοντά στήν Τιφλίδα τοῦ Καυκάσου, πού εἶχε τρελλαθῆ, τόν
εἶχαν δεμένον, γιά νά μήν προξενήσῃ κακό στόν ἑαυτό του ἢ σέ ἄλλους. Τόν πῆγαν
σέ πολλούς γιατρούς, σέ μάγους, σέ Ἐκκλησίες καί τέλος χωρίς νά θεραπευθῆ τόν ἔ-
κλεισαν σέ φρενοκομεῖο τῆς Τιφλίδος. Μιά νύχτα φαίνεται στόν ὕπνο τῆς μητέρας
τοῦ τρελλοῦ παιδιοῦ ὁ ἅγιος Ἰωάννης λέγοντάς της νά μήν κλαίη γιατί τό παιδί της
θά γίνει καλά. Νά τοῦ δώσῃ νά πῆ νερό στό ὁποῖο νά βάλῃ μέσα ἀπό τό χῶμα τοῦ τά-
φου του, καί νά κάψῃ ἕνα κομματάκι ἀπό τό φελῶνι νά τό θυμιάσῃ. Ἐκανε ὅπως τῆς
εἶπε ὁ ἅγιος καί τό παιδί της ἔγινε καλά.

Μιά Ἀρμενική οἰκογένεια εἶχε μοναχοπαίδι δώδεκα ἐτῶν, ἄφωνο ἐπὶ τέσσερα ἔτη, ἐξ
αἰτίας φόβου. Ὁ πατέρας του ἦταν κομμουνιστής καί τό παιδί του τό πῆγε γιά ἐξετά-
σεις στό Πανεπιστήμιο τῆς Τιφλίδος ἀλλά χωρίς ἀποτέλεσμα. Ἡ μητέρα του ἦταν πι-
στή χριστιανή καί κρυφά ἀπό τόν ἄνδρα της τό πῆγαινε σέ πολλές Ἐκκλησίες ἀλλά
δέν θεραπεύθηκε τό παιδί. Ὄταν ἔμαθε τό παραπάνω θαῦμα, μέ πίστη καί εὐλάβεια ζή-

τησε χῶμα από τόν τάφο τοῦ Ἁγίου, τό διέλυσε σέ νερό, πότισε μέ αὐτό τό ἄφωνο παιδί της καί ἀμέσως ἄρχισε νά μιᾶ. Μέ χαρά μεγάλη ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ ἀνήγγειλε τό θαῦμα στόν ἄθεο ἄνδρα της καί κήρυξε τήν χριστιανική της πίστη. Τότε καί ὁ σύζυγός της πίστεψε καί μετανιωμένος εὐχαρίστησε τόν Θεό.

Οἱ ἀπόγονοι τοῦ ἁγίου Ἰωάννου ἦρθαν πρόσφυγες στήν Ἑλλάδα καί ἔφεραν μαζί τους τό χέρι καί τήν κάρρα τοῦ Ἁγίου. Τά λείψανα τοῦ ἁγίου Ἰωάννου συνεχίζουν νά θαυματουροῦν.

Ἡ Ἀναστασία, ἐγγονή τοῦ Ἁγίου, διηγήθηκε: «Κατά τό 1930 ἀρρώστησε κάποιος γιάτρος γνωστός μιᾶς φίλης μου ἐδῶ στήν Θεσσαλονίκη. Εἶχαν παραλύσει τά χέρια του καί οἱ γονεῖς του ἦταν ἀπαρηγόρητοι γιατί ἦταν νέος στήν ἡλικία, περίπου τριάντα πέντε ἐτῶν. Τόν πῆγαν σέ πολλούς γιάτρούς καί σέ Ἐκκλησίες ἀλλά δέν βρῆκε θεραπεία. Ὄταν ἀπό τήν φίλη μου ἔμαθε γιά τά λείψανα τοῦ παπποῦ μου ἁγίου Ἰωάννου, ζήτησε νά τά προσκυνήση. Τόν σταύρωσα μέ τήν ἁγία χεῖρα καί τότε ὁ ἀρρωστος κίνησε τά παράλυτα χέρια του, πῆρε τά ἅγια λείψανα καί τά ἔσφιγγε στό στήθος του μέ μεγάλη πίστη, εὐχαριστώντας τόν Θεό καί τόν ἅγιο Ἰωάννη γιά τήν θεραπεία».

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης Τριανταφυλλίδης εἶναι ἀναγνωρισμένος Ἅγιος ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί καταχωρημένος στά βιβλία τῶν τοπικῶν ἁγιολογιῶν τοῦ Πατριαρχείου. Ἡ μνήμη του τιμᾶται στίς 13 Ἰουνίου (κοίμηση) καί στίς 7 Ὀκτωβρίου (ἀνακομιδή). Ὑπάρχει ἀσματική ἀκολουθία του ἀγνωστού ὑμνογράφου. Ὁ Μητροπολίτης πρῶην Ροδοπόλεως Λεόντιος Χουτουριώτης (1844-1926) ἐργάσθηκε γιά τήν καθιέρωση τῆς ἐτήσιας μνήμης του στήν Χαλδία.

---

[1]. Δυστυχῶς λίγα εἶναι τά στοιχεῖα πού γνωρίζομε γιά τόν ἅγιο Ἰωάννη Τριανταφυλλίδη, τόν νέον ἐλεήμονα. Διασώθηκαν ἀπό τόν ἐγγονό του Σπυρίδωνα Τριανταφυλλίδη σέ χειρόγραφες σημειώσεις σέ γλῶσσα καθαρεύουσα. Ὁ Σπυρίδων εἶχε χρηματίσει δάσκαλος στήν Τραπεζοῦντα καί ἐκοιμήθη τό 1942 στήν Θεσσαλονίκη. Ὁ γυιός του Ἰωάννης τά ἔδωσε στόν κ. Κλημεντίδη Παναγιώτη καί ἐκεῖνος μᾶς τά παραχώρησε. Τόν εὐχαριστοῦμε.

(Ἀπό το βιβλίο [«Ἀσκητές μέσα στον κόσμο»](#), Κεντρική διάθεση βιβλίου: Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον «Ἅγιος Ἰωάννης ο Πρόδρομος», Μεταμόρφωσις Χαλκιδικῆς)

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

(Πηγή ηλ. κειμένου: enromiosini.gr)